

1. ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΙΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Μέσο:ΤΑ ΝΕΑ

Ημ. Έκδοσης: ...22/05/2023 Ημ. Αποδελτίωσης: ...22/05/2023

Σελίδα:20

Innews ΑΕ - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Την επομένη των εκλογών...

Είδα πρόσφατα στο Λονδίνο το θεατρικό έργο του Τζέιμς Γκράχαμ «Καλύτεροι των εχθρών» (Best of Enemies). Πρόκειται για ένα συναρπαστικό πολιτικό έργο, μια δραματικοποιημένη εκδοχή των περίφημων διαλόγων που είχαν στην τηλεόραση το 1968 στην τότε ταραχμένη Αμερική ο αριστερός συγγραφέας, διανοούμενος, πολιτικός Γκορ Βιντάλ (Gore Vidal) και ο ακραίος συντηρητικός ιδρυτής της επιθεώρησης «National Review» Γουίλιαμ Μπάκλεϊ (William F. Buckley Jr). Σε κάποιον από τους διαφιλονικούμενους ο Βιντάλ λέγει περίπου (σε δική μου απόδοση): «Οι εκλογές είναι θέατρο, δράμα, παράσταση, τις κερδίζει αυτός που παίζει καλύτερα τον ρόλο του, που επικοινωνεί καλύτερα με την πλατεία, τους θεατές, το ακροατήριο, αυτός που τους προσφέ-

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ Π.Κ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ

ρει συγκίνηση και τους εμψυχεί το παράλογο της ελπίδας (absurdity of hope). Εάν δεν προσφέρεις συγκίνηση και ελπίδα, δεν κερδίζεις εκλογές. Όταν πέφτει η αυλαία, την επομένη των εκλογών, αυτό που μένει είναι η ελπίδα. Ο θυμωμένος και απελπισμένος με βιτριόλι του όλα μαύρα κι άραχνα (doom and gloom) δεν κερδίζει». Βέβαια ο Γκορ Βιντάλ δεν είναι ο μόνος που είδε τις εκλογές και γενικότερα την ανθρώπινη και πολιτική πράξη ως θέατρο. Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ στον περίφημο μονόλογό του στο «Όπως αγαπάτε» (As You Like It) κραυγάζει, ως γνωστόν: «Όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή, κι οι άνθρωποι, κι οι άντρες κι οι γυναίκες, όλοι παίζουν: βγαίνουν και μπαίνουν. Κι ο άνθρωπος στον βίο του όλον παίζει μέρη πολλά, κι οι πράξεις είν' εφτά, οι εφτά ηλικίες...».

Το καθ' ημάς φετινό εκλογικό δράμα έχει δύο πράξεις. Μόλις έπεσε η αυλαία της πρώτης. Θα ακολουθήσει η δεύτερη με την τελική (;) καθαρή, όπου θα δούμε ποιος εμψύπησε τελικά πιο πειστικά την ελπίδα και έλαβε τον μεγαλύτερο «έπαινο του Δήμου και των Σοφιστών, τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα Εύγε» σε ψήφους.

Οι πρώτες εκλογές που αμυδρά θυμάμαι είναι αυτές του Μαΐου 1958, όταν η ΕΔΑ ήλθε δεύτερο κόμμα στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην Ελλάδα της ημικοινοβουλευτικής καχεκτικής δημοκρατίας του Κ. Καραμανλή. Αλλά οι πρώτες εκλογές που μου εμψύπησαν την ελπίδα (χωρίς ίχνος παραλόγου) ήταν αυτές του 1963 - ακριβώς 60 χρόνια πριν -, όταν η Ένωση Κέντρου και ο Γέρος της Δημοκρατίας, Γεώργιος Παπανδρέου, ήλθαν στην εξουσία. Την ελπίδα για μια καλύτερη Ελλάδα απ' αυτή που γνώριζα. Καθώς εργαζόμουν τότε σ' ένα ναυπηγείο στο Πέραμα και φοιτούσα σ' ένα νυχτερινό γυμνάσιο - παράγκα στην Κοκκινιά κάτω από άθλιες συνθήκες. Ενώ τη συγκίνηση στο θέατρο Κεντρικό για την πρώτη εκτέλεση του μέγιστου έργου «Επιφάνεια» των Γ. Σεφέρη και Μ. Θεοδωράκη. Κράτσα τη ζωή μου. Και «την έφερα έως εδώ» σε μια άλλη, απείρως καλύτερη Ελλάδα με τις εκλογές πάντοτε ως θεατρική πράξη νέας ελπίδας. Που τελικά σημαίνει ότι οι εκλογές σε μια δημοκρατία είναι και κάτι πολύ περισσότερο από θέατρο. Είναι άσκηση ελευθερίας, επιλογών για το μέλλον, για μια καλύτερη ζωή, για βελτίωση της μοίρας μας. Έστω κι αν «στήνουμε θέατρα και σκηνικά / όμως η μοίρα μας πάντα νικά / και τα σαρώνει και μας σαρώνει...». Γι' αυτό στην πολιτική όπως και στη ζωή «τα μεγαλεία να φεβάζει, ω ψυχή...».

Ο καθηγητής Π.Κ. Ιωακειμίδης είναι πρώην προεβουτής - σύμβουλος ΥΠΕΣ, μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής του ΕΛΙΑ-ΜΕΠ. Σπούδασε θέατρο στη σχολή Πέλου Κατσέλη